

ANTUN ŠOLJAN

Vendéglőben, ebéd után

Ülök a vendéglőben, ebédem romjai felett,
nézem a tengert.
(Nem lenne szabad ily fenség előtt ételmaradék
társaságában mutatkozni, tudom.)
Újságlapok mögé rejtőzöm, magasra emelem őket:
nem érzem jól magam a tenger vizslató tekintetében.
Elfordulok, fészkelődöm, de mindig előbukkan,
leselkedik a lapok mögül, előnti a hasábokat, a fotókat,
nyomdafesték helyett a zsálya illatát érzem.
Mert a tenger ott lüktet mindenütt,
amit a szem lát, az csak a felszín.
A tenger, az iszonyú ősanyag, mindig figyel
még erre a fókuszon kívüli esetlen, apró,
jóllakott pontra is, ami én vagyok.

A tenger előtt mindig lelkiismeret-furdalásom van.

FENYVESI OTTÓ fordítása